

Convenție pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine

Articolul I

1. Prezenta Convenție se aplică recunoașterii și executării sentințelor arbitrale date pe teritoriul unui alt Stat, decât acela unde se cere recunoașterea și executarea sentințelor și rezultate din diferende între persoane fizice sau juridice. Ea se aplică, deasemenea, sentințelor arbitrale care nu sunt considerate ca sentințe naționale în Statul unde este cerută recunoașterea și executarea lor. 2. Prin sentințe arbitrale se înțeleg nu numai sentințe date de către arbitri numiți pentru cazuri determinate, ci, deasemenea, și acelea care sunt date de către organe de arbitraj permanente cărora părțile li s-au supus. 3. În momentul semnării sau ratificării prezentei Convenții, aderării la ea sau notificării de extindere prevăzute la articolul X, orice Stat va putea, pe bază de reciprocitate, să declare că va aplica Convenția numai la recunoașterea și executarea sentințelor date pe teritoriul unui alt Stat contractant. El va putea, deasemenea, să declare că va aplica Convenția numai la diferendele rezultate din raporturi de drept, contractuale sau necontractuale, care sunt considerate comerciale de către legea sa națională.

Articolul II

1. Fiecare dintre Statele contractante recunoaște convenția scrisă prin care părțile se obligă să supună unui arbitraj toate diferendele sau anumite diferende care s-au ivit sau ar putea să se ivească între ele privind un raport de drept determinat, contractual sau necontractual, referitor la o problemă susceptibilă de a fi reglementată pe calea arbitrajului. 2. Prin convenție scrisă se înțelege o clauză compromisorie inserată într-un contract, sau un compromis semnat de părți, sau cuprinse într-un schimb de scrisori sau telegrame. 3. Tribunalul unui Stat contractant, sesizat cu un litigiu privind problema asupra căreia părțile au încheiat o convenție în sensul prezentului articol, va îndruma părțile la arbitraj, la cererea uneia din ele, dacă nu constată că zisa convenție este caducă, inoperantă sau nesusceptibilă de a fi aplicată.

Articolul III

Fiecare dintre Statele contractante va recunoaște autoritatea unei sentințe arbitrale și va acorda executarea acestei sentințe conform regulilor de procedură în vigoare pe teritoriul unde sentința este invocată în condițiile stabilite în articolele următoare. Prin recunoașterea sau executarea sentințelor arbitrale cărora se aplică prezenta Convenție nu vor fi impuse condițiuni mult mai riguroase, nici cheltuieli de judecată mult mai ridicate, decât acelea care sunt impuse pentru recunoașterea sau executarea sentințelor arbitrale naționale.

Articolul IV

1. Pentru a obține recunoașterea și executarea arătată în articolul precedent, partea care cere recunoașterea și executarea trebuie să prezinte odată cu cererea: a) originalul sentinței autentificat în mod convenit, sau o copie a acestui original întrunind condițiile cerute pentru autenticitatea sa; b) originalul convenției arătate în articolul II sau o copie întrunind condițiile cerute pentru autenticitatea sa. 2. Dacă menționata sentință sau menționata convenție nu este redactată într-o limbă originală a țării în care sentința este invocată, partea care cere recunoașterea și executarea sentinței va trebui să producă o traducere a acestor piese în această limbă. Traducerea va trebui să fie certificată de un traducător oficial, sau de un traducător cu jurământ, ori de un agent diplomatic sau consular.

Articolul V

1. Recunoașterea și executarea sentinței nu vor fi refuzate, la cererea părții contra căreia ea este invocată, decât dacă aceasta face dovada în fața autorității competente a țării unde recunoașterea și executarea sunt cerute: a) că părțile la convenția amintită în articolului II erau, în virtutea legii aplicabile lor, lovite de o incapacitate sau că convenția menționată nu este valabilă în virtutea legii căreia părțile au subordonat-o sau în lipsa unor indicații în acest sens, în virtutea legii țării în care sentința a fost dată; sau b) că partea împotriva căreia este invocată sentința nu a fost informată în mod convenit despre desemnarea arbitrilor sau despre procedura de arbitraj, sau că i-a fost imposibil, pentru un alt motiv, să-și pună în valoare mijloacele sale de apărare; sau c) că sentința menționată se referă la un diferend menționat în compromis, sau care nu intră în prevederile clauzei compromisorie sau că ele conțin hotărâri care depășesc prevederile compromisului, sau ale clauzei compromisorie; totuși, dacă dispozițiile sentinței care au legătură cu problemele supuse arbitrajului pot fi disjuncte de cele care au legătură cu probleme care nu sunt supuse arbitrajului, primele pot fi recunoscute și executate; sau d) că constituirea tribunalului arbitral sau procedura de arbitraj nu a fost conformă cu convenția părților sau, în lipsă de convenție, că ea nu a fost conformă cu legea țării în care a avut loc arbitrajul; sau e) că sentința nu a devenit încă obligatorie pentru părți sau a fost anulată sau suspendată de o autoritate competentă a țării în care, sau după legea căreia, a fost dată sentința. 2. Recunoașterea și executarea unei sentințe arbitrale vor putea fi, deasemenea, refuzate dacă autoritatea competentă a țării în care

recunoașterea și executarea constată: a) că în conformitate cu legea acestei țări obiectul diferendului nu este susceptibil a fi reglementat pe calea arbitrajului; sau b) că recunoașterea sau executarea sentinței ar fi contrară ordinii publice a acestei țări.

Articolul VI

Dacă anularea sau suspendarea sentinței este cerută autorității competente vizată în articolul V, paragraful 1 alineatul e), autoritatea în fața căreia este invocată sentința poate, dacă consideră indicat, să amâne statuarea asupra executării sentinței, ea poate, de asemenea, la cererea părții care solicită executarea sentinței, să ordone celeilalte părți să furnizeze garanții convenabile.

Articolul VII

1. Dispozițiile prezentei Convenții nu aduc atingere validității acordurilor multilaterale sau bilaterale încheiate de Statele contractante în materie de recunoaștere și executare de sentințe arbitrale și nu privează nici o parte interesată de dreptul pe care l-ar putea avea de a se prevala de o sentință arbitrală în modul și în măsura admisă de legislația sau tratatele țării în care sentința este invocată. 2. Protocolul de la Geneva din 1923 privitor la clauzele de arbitraj și Convenția de la Geneva din 1927 pentru executarea sentințelor arbitrale străine vor înceta să mai producă efecte între Statele contractante din ziua și în măsura în care aceste State vor fi legate prin prezenta Convenție.

Articolul VIII

1. Prezenta Convenție este deschisă pînă la 31 decembrie 1958 semnării oricărui Stat membru al Organizației Națiunilor Unite ca și oricărui alt Stat care este sau va deveni ulterior membru al unei sau mai multor instituții specializate în Organizația Națiunilor Unite sau parte la Statutul Curții Internaționale de Justiție sau care va fi invitat de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. 2. Prezenta Convenție trebuie să fie ratificată și instrumentele de ratificare să fie depuse pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul IX

1. Toate Statele menționate la articolul VIII pot adera la prezenta Convenție. 2. Aderarea se va face prin depunerea unui instrument de aderare pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul X

1. Orice Stat va putea, în momentul semnării, ratificării sau aderării, să declare că prezenta Convenție se va extinde asupra tuturor teritoriilor pe care le reprezintă pe plan internațional sau asupra unuia sau mai multora dintre ele. Această declarație își va produce efectele sale în momentul intrării în vigoare a Convenției pentru numitul Stat. 2. În consecință, orice extindere de această natură se va face prin notificare adresată Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite și își va produce efectele sale cu începere de la a nouăzecea zi care urmează datei la care Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a primit notificarea, sau la data intrării în vigoare a Convenției pentru menționatul Stat, dacă această din urmă dată este posteroară. 3. În ceea ce privește teritoriile cărora prezenta Convenție nu se aplică la data semnării, ratificării sau aderării, fiecare Stat interesat va examina posibilitatea de a lua măsurile dorite pentru a extinde Convenția asupra acestor teritorii sub rezerva eventuală, atunci cînd motive constituționale o vor cere, a asentimentului guvernelor acestor teritorii.

Articolul XI

Dispozițiile ce urmează se vor aplica Statelor federative sau neunitare: a) în ce privește articolele prezentei Convenții care țin de competența legislativă a puterii federale, obligațiile guvernului federal vor fi aceleași cu acelea ale Statelor contractante care nu sunt State federative; b) în ce privește articolele prezentei Convenții care țin de competența legislativă a fiecăruia din Statele sau provinciile constitutive, care nu sunt, în virtutea sistemului constituțional al federației, ținute să ia măsuri legislative, guvernul federal va aduce menționatele articole, în cel mai scurt timp posibil și cu avizul său favorabil, la cunoștința autorităților competente ale Statelor sau provinciilor constitutive; c) un Stat federativ, Parte la prezenta Convenție, va comunica la cererea oricărui alt Stat contractant care i-ar fi transmisă prin intermediul Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite o expunere a legislației și practicilor în vigoare în federație și în unitățile ei constitutive, în ce privește una sau alta dintre dispozițiile Convenției, indicînd măsura în care, printr-o acțiune legislativă sau alta, s-a dat efect menționatei dispoziții.

Articolul XII

1. Prezenta Convenție va intra în vigoare în cea de-a nouăzecea zi care urmează datei depunerii celui de-al treilea instrument de ratificare sau aderare. 2. Pentru fiecare dintre Statele care vor ratifica Convenția sau vor adera la ea după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare sau aderare, ea va intra în vigoare în cea de-a nouăzecea zi care va urma datei depunerii de către Stat a instrumentului său de ratificare sau aderare.

Articolul XIII

1. Orice Stat contractant va putea să denunțe prezenta Convenție prin notificare scrisă adresată Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite. Denunțarea va produce efect după un an de la data când Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va fi primit notificarea. 2. Orice stat care ar face o declarație sau notificare conform articolului X va putea notifica ulterior Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite că Convenția va înceta să se aplice pe teritoriul în chestiune după un an de la data la care Secretarul general va fi primit această notificare. 3. Prezenta Convenție va rămâne aplicabilă sentințelor arbitrale în legătură cu care a fost începută o procedură de recunoaștere sau executare înainte de intrarea în vigoare a denunțării.

Articolul XIV

Un Stat contractant nu poate să se prevaleze de dispozițiile prezentei Convenții față de alte State decât în măsura în care el însuși este ținut să aplice această Convenție.

Articolul XV

Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va notifica tuturor Statelor menționate la articolul VIII: a) semnările și ratificările menționate la articolul VIII; b) aderările menționate la articolul IX; c) declarațiile și notificările menționate la articolele I, X și XI; d) data la care prezenta Convenție va intra în vigoare în aplicarea articolului XII; e) denunțările și notificările menționate la articolul XIII.

Articolul XVI

1. Prezenta Convenție ale cărei texte chinez, englez, francez, rus și spaniol au valabilitate egală, va fi depusă în arhivele Organizației Națiunilor Unite. 2. Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va remite Statelor vizate la articolul VIII o copie certificată conformă a prezentei Convenții.